

# VĂN TỪ “CÔ GÁI VIỆT” Nguyễn Thị Thanh Dương: BABY SIT.

*BABY SIT*

*Nguyễn thị Thanh Dương*

*“Còn người baby sit ở tại nhà, trông 3 đứa trẻ 7, 6, và 5 tuổi, làm vài công việc vặt. Có phòng riêng, lương hậu hĩnh. Xin mời ”.*

*Đọc hàng loạt mục còn người đến nhà giữ trẻ, tôi dừng lại ở đây, sao mà thích hợp với tôi đến thế, tôi đang tìm một nhà có đông trẻ con để đến giúp việc, vì tôi cô đơn quá đi. Cái nghề baby sit này tôi đã nghĩ tới với rất nhiều hứng thú sau những tháng năm dài mỳ lỳ vấp ngã trong cuộc đời.*

*Tôi gọi phone ngay:*

*– Hello, chào chị, tôi có thể đi đâu kiện để xin làm baby sit cho nhà chị đây.*

*Giọng hớn hênh bên kia đầu dây:*

*– Chị trẻ không? Khỏe không? Em có 3 thằng con trai quậy dữ lắm, đến nơi bác Ba hiện thời đang baby sit tại nó chịu không được, bác quá mệt mỏi thôi việc nên em mới đăng báo kiếm người thế vào, bác Ba làm nốt 2 tuần nữa cho tròn tháng rồi mới ra...*

*Chị ta nói dài quá tôi phải ngắt lời :*

*– Tôi hiểu rồi, năm nay tôi 40 tuổi, sức khỏe tốt. Được không?*

*– Vậy thì tốt quá, coi như em nhận lời mời chị, bữa nào mời chị đến nhà, coi những công việc bác Ba làm sao chị*

làm vậy.

Tôi đồng ý, hai tuần nữa tôi lại có một cuộc sống khác.

Một cuốn tiểu thuyết có bao nhiêu trang buồn vui thì cuộc đời tôi cũng có bấy nhiêu trang. Tôi là một đứa trẻ không có cha ngay từ trong bụng mẹ, nghèo khổ và lam lũ tôi sống với mẹ bữa đói bữa no trong một xóm lao động ở Việt Nam, năm tôi 12 tuổi mẹ tôi bị bệnh chết, không thân bằng quyến thuộc. Tôi bơ vơ.

Tôi được một bà hàng xóm tốt bụng mang tôi đến một gia đình họ hàng của bà. Đó là chị hằng nước mắm ở bến Chương Dương, Sài Gòn, để tôi làm việc vặt gì thì làm, mục đích chính là họ nuôi tôi làm phước.

Ông bà chị có hai người con gái tuổi mười tám đôi mươi, đa số tôi làm việc vặt cho hai cô. Biết thân phận mình tôi làm việc rất chăm và ngoan ngoãn nên chị ông bà và hai cô đều thương. Được sống ở thành phố, bên cạnh hai cô chị, tôi phụng phao khoẻ mạnh và đều óc khôn ra, những sinh hoạt của họ cũng cho tôi nhiều kiến thức. Lúc nào rảnh hai cô thay phiên nhau dạy tôi học chữ.

Tôi quý mến ông bà chị hằng nước mắm lắm, tôi hay nói với ông bà con mong mau lớn con sẽ khuân nước mắm từ kho ra xe, ông bà đỡ phải mướn người ta. Nhưng chưa đến cái ngày tôi được làm công việc đó để được ơn đáp nghĩa chị, thì năm 1980 chị nhà ông bà tị chức vượt biên, và tôi nghiễm nhiên đã là một thành viên của gia đình họ nên cũng được đi theo. Năm đó tôi 18 tuổi.

Sang đến Mỹ tôi vẫn tiếp tục làm người giúp việc cho họ. Vài năm sau hai cô học hành xong và lập gia đình, cuộc sống của tôi vẫn êm đềm theo gia đình chị, nhưng hai cô nói tôi không thể suốt đời làm thuê làm mướn cho nhà cô mãi được, tôi đã trưởng thành nên có một cuộc sống riêng, có vợ có chồng như người ta. Hai cô thương tôi mà nói thế, chia tay hai cô tôi buồn lắm và không tự tin chút

nào, vừa xù vừa không trình độ thì ai dám lấy tôi?

Thế mà có người thương tôi, lấy tôi, làm tôi vừa mừng vừa ngạc nhiên, anh quê ở Long Đất, Vũng Tàu, làm tài công cho người vượt biên từ ghe nhỏ ra ghe lớn, một hôm anh liêu mình lên ghe lớn đi luôn, qua đây tứ c vô thân. Anh cũng bơ vơ.

Gia đình ông cho hẳn nước mắm ở California, còn tôi và chồng rời nhau về Tiểu bang Texas, nghe nói cũng đông người Việt Nam và nhà cửa thì rất rẻ so với Cali.

Sau này tôi hỏi chồng tôi với vợ cảm động và vô vàn biết ơn rằng em xù, em quê mùa thế tại sao anh lấy em, anh yêu em ở điểm nào? Anh đáp thản nhiên thời điểm đó ít người Việt Nam, đàn ông thì thừa, đàn bà thì thiếu, thà lấy em còn hơn giá, chứ có yêu thương gì đâu!

Sự thật một lòng, nhưng chứng tỏ là anh thành thật, thôi thì “bèo dạt mây trôi” gặp nhau, cho đời bớt buồn, bớt khổ. Chúng tôi an phận sống bên nhau và mong muốn có một đứa con, nhưng chờ hoài hết năm nọ, năm kia, hai vợ chồng tôi mới đi bác sĩ để biết một sự thật đau lòng tôi không có khả năng sinh con. Chồng tôi thất vọng, chán nản sinh ra nhậu nhẹt say sưa, một hôm tôi biết được anh đã ăn ở với một cô gái, và cô đang mang bầu, tôi hiểu phận mình thua thiệt, tự nguyện rút lui, trả anh cho cuộc đời mới đang mở ra cho anh.

Vài năm sau tôi lập gia đình với một ông lớn tuổi, bị vợ bỏ, ông chấp nhận hoàn cảnh tôi, không cần con cái, hình như ông dị ứng với vận đen này, ông nói con cái ở Mỹ cho là một lũ mất dạy. Tôi an lòng sống với ông, tư tưởng sẽ được hạnh phúc cho đến tuổi già. Nhưng ông bị chết đột ngột vì bệnh tim, không kịp một lời trần trụi, nhưng cũng kịp để lại cho tôi một món tiền khá lớn nhờ trả nợ cho credit card, không biết ông đã vay mượn từ lúc nào, mang tên hai vợ chồng, cho để đánh cá football (sau này tôi

mới biết đó chính là nguyên nhân ông bị vợ bỏ, con khinh, và vất vả vất vả vụng như lục bình trôi sông rồi tập vào đời tôi, để tôi phải trả một giá rất đắt cho cái hạnh phúc mà tôi chưa hề được hưởng).

Tôi đã cùn cù đi làm lương vài đồng một giờ trong vài năm để trả món nợ đó, tôi suy luận theo thuyết nhà Phật, có lẽ kiếp trước mình mắc nợ ông ta? Bây giờ nợ trả hết rồi, tôi không oán hận gì ông đâu, ông hãy thanh thản an giấc ngàn thu, chỉ mong rằng kiếp sau nếu có tái sinh, dù lấy ai cũng xin ông chừa thói cờ bạc, chừa đánh cá football cho vợ con ông nhờ.

Vừa xấu người, vừa xấu số, qua hai đời chảnh mà chảnh được gì ngoài thất vọng khổ đau. Tôi quyết tâm an hưởng cuộc sống độc thân, từng rằng sẽ thanh thản mà sao buồn thỉ! đơn độc thỉ! Đôi lúc tôi muốn quay về tìm hai cô chị cũ đang sống ở California, nhưng lại tự ái, và phụ lòng tin tưởng của người ta nên đành thôi.

Tôi cũng là một người đàn bà như bao nhiêu người đàn bà khác, cũng thèm khát một mái gia đình, những đứa trẻ thơ, để được săn sóc chúng, thương yêu chúng. Thôi là tôi nghĩ đến nghề baby sit, tôi muốn được ở tại nhà chị, sống hàng ngày với họ, để hưởng lây không khí gia đình, để góp gửi những đứa trẻ mà đáng lẽ tôi cũng có.

\*\*\*

Tôi đã đến nhà cô chị mới để quan sát tình hình, vợ chị chú An giới thiệu tôi với bà Ba và 3 đứa trẻ rồi họ vội vã rời khỏi nhà, họ đang kinh doanh một nhà hàng lớn rất đông khách nên bận túi bụi, việc nhà của, con cái giao phó hết cho người baby sit.

Lần đầu nhìn 3 thằng ranh tôi đã thích, còn chúng nhìn tôi với vẻ tò mò. Hôm nay ngày nghỉ nên chúng ở nhà để, bà Ba vừa làm việc vừa nói chuyện với tôi, bà hơn 65 tuổi, nhưng chưa có quốc tịch nên chưa được hưởng tiền

già. Ôi, cái tuồi này mà phải quôn lý 3 thằng vừa ăn kho vừa nghịch ngợm như thê kia thì mệt thật! Tôi bng thý mình còn tr quá, sẽ đ sức làm nữ tướng điu khi 3 thằng lính quèn đó.

Tôi tiếp tục công việc của bà Ba không khó khăn gì, sáng dậy lo cho 3 đứa đi học, trưa lợt đón v, chiều nấu cơm, tắm rửa cho chúng, rửa dọn dẹp nhà cửa... Tôi vừa nghiêm vừa thân thiện đ chúng không ăn hiếp và không quá sợ tôi. Ai như bà Ba mu làm cái gì cũng phải năn n nào ăn cơm đi, nào tắm đi, nào thay đ đi.v.v... rửa bà thương, chúng nó đâu cần cái tình thương hứa hẹn của bà đ phải đánh đ những trò chơi hứng thú của chúng.

Mỗi lợt cho lũ tr tắm là một cuộc chơi “trên tìm” và “đuôi bít” đy ngoạn mục, quôn áo dơ thay ra, chúng không đ vào r trong phòng tắm mà c tình qung vào kẹt t, gôm giường, hay góc búp cho bà Ba tìm một ngh, bà Ba đi khắp nhà tìm quôn áo dơ của chúng như tìm chỉn lợi phm sau một cuộc giao tranh. Xong, thì 3 thằng lại xng m, bà phải chạy từ phòng nọ đn phòng kia, từ tng lầu xuống tng dưới, và ngược từ tng dưới lên tng lầu đ tóm chúng lôi vào phòng tắm...

Bà mệt và căng thẳng đn nôi có đêm bà thý ác mộng, 3 đứa chạy nhý bừa bộn trong phòng tắm, nước văng tung toé, nước tràn lan lênh láng, trôi bà đi khắp nhà... Giật mình tỉnh dậy người bà còn đm m hôi, bà không tin là mình vừa ng mê, lò dò bật đèn ra phòng tắm, thý mọi sự yên tĩnh bình thường bà mới yên tâm vào ng tiếp.

Khi b mẹ chúng ra khỏi nhà, căn nhà rộng 4,000 sqft, đẹp đẽ sang trọng, trên khu đt rộng, vườn tược xinh tươi, hàng tháng có người đn làm vườn cắt c này là của tôi, tôi tha h ra mà đi trên c non xanh mướt, ngm hoa lá, nhìn chim bay... Những giây phút thú vị đó, tôi tin ch rằng vợ chng cô ch chưa bao giờ biết đn.

Vào nhà tắm lạnh đậy nắp đậy ăn, tôi mua ăn, mua bày món gì có mà trời biết. Tôi đã làm những món ăn, bánh trái khiến lũ trẻ thích mê, tôi kể cho chúng nghe những đứa trẻ bằng tuổi chúng đang ở Việt Nam, đang thiêu ăn, thiêu mặc, hay không được học hành gì cả... tôi kể về tuổi thơ nghèo khổ của tôi, chúng cảm động nghe tôi kể như nghe chuyện cổ tích, tôi dạy chúng phải biết quan tâm và giúp đỡ người khác, biết nhường nhịn thương yêu nhau.

Đến đến 3 đứa trẻ quý mến tôi, ngoan ngoãn nghe lời tôi, chúng không nghịch phá nữa, tự mình làm những gì có thể được, tôi không phải hối hận chúng như bà Ba, trái lại tôi còn sai chúng làm được nhiều việc vặt, khi quần áo đã sấy khô, chúng gấp lại, của đứa nào đứa nấy mang vào phòng, chúng vui thích vì được tự tay xếp quần áo vào tủ theo ý mình.

Tôi sai chúng nó lấy báo cho tôi đọc hay rót nước cho tôi uống là chuyện thường tình ở nhà, không biết bố mẹ chúng nhìn thấy có xót ruột không? Chứ chúng làm với tất cả lòng hăng hái, mà tôi cũng thương yêu chúng biết bao nhiêu, không phải là nhiệm vụ của một baby sit đâu, mà bằng tấm lòng của một người mẹ.

Tôi và 3 đứa trẻ đã có những ngày êm đềm hạnh phúc, những bữa cơm chiều ấm áp, những buổi trưa 3 đứa thì ngủ, còn tôi nằm khẽ nghe nhạc, thảnh thơi như một kẻ vô công rảnh rỗi, tôi mua máy nghe Cheri Linh và Tuấn Vũ, hai giọng ca mùi mẫn là thính tượng của tôi, họ hát bài gì tôi cũng thuộc dù tôi không nhớ tên tác giả, nhưng chắc chắn là không có nhạc Trịnh công Sơn, dù ai cũng khen nhạc ông ta, có nhiều câu nhạc của Trịnh công Sơn nghe “mơ hồ” quá tôi không hiểu nổi: “Tóc em từng sợi như rớt xuống thành hồ nước lênh đênh.” Hay “Mưa xuân mưa bay trên tầng tháp cổ. Dài tay em may thuở một xanh xao...” thà cứ cụ thể, huych toẹt như “Đời tôi cô đơn nên yêu ai cũng cô đơn...” hay “Đêm đêm một mùi hương, mùi hoa sứ nhà nàng...” nghe mà thắm tới tim tới phổi, nghe mà rơi lệ.

Nằm nghe nhạc đã, tôi ngó thiếp đi, tành đây 3 đứa trẻ vịn nằm ngó bên tôi trong căn nhà sạch sẽ thơm tho, chớ có chuyện gì phải làm, tôi vịn vợ nghĩ tới vợ chớ có cô An, không biết ngay giây phút này họ đang làm gì nhá ? Tội nghiệp ! chớ chú An đang bù đắp trong khói bếp mịt mù, trước kia chú có thuê bếp, nhưng đứa thì làm mình làm mẩy, đi trẻ vịn sớm, đứa thì chuyên môn ăn cắp mang vịn nhà toàn những món đồ bịn đét tịn.

Thế là chú vừa là ông chủ vừa kiêm luôn chức bếp cho chớ ăn, khi phải trẻ tịn công bếp mà lại quản lý được cả đám nhân viên dưới bếp, không thật thoát hao phí đồ ăn, thực phẩm. Còn cô An cũng bù đắp không kém, như tất cả những người Châu Á làm kinh doanh, khâu tịn nong thì chớ có người nhà hay chính chủ nhân quản lý, cô An ngó trong quy thu tịn, mỗi ngày phải mỉm cười không biết bao nhiêu lần, phải Hello, Thank you với không biết bao nhiêu người, kìa cả những người có bộ mặt đáng ghét nhá.

Chín mươi giờ tối cô chú An mới vịn tới nhà, tằm rửa và hời thăm con cái qua loa xong là lăn vào phòng ngủ, nếu có động đét hay trời sắp chớ họ cũng không biết.

Làm gì cô chú An dám mơ tới một giấc ngủ trưa thanh bình nhàn hạ như tôi? Nằm nghe nhạc lâm ly suốt như tôi?

Làm chủ nhà hàng, khách tới ăn tập nập, nhưng cô chú An thường không ăn nếm những món ăn của mình, ngày nào cũng ngó, cũng nhìn thấy, họ ngán quá rồi, cô An thường mang đồ ăn do tôi nấu ở nhà, tôi làm món dưa cải muối chua với cả hành đồ thật thơm ngon, cô An rất thích.

Từ ngày làm baby sit, ăn, , chớ bao nên đặng lương tôi hời như không dùng tới, dư được bọn tịn, tôi không có họ hàng gần xa ở Việt Nam đồ mà giúp họ. Tôi nghĩ đến những đứa trẻ nghèo – như tôi ngày xưa – và muốn đặng tịn của tôi được hữu ích tôi liên lạc với một ngôi chùa ở Việt

Nam, thông qua đó, hàng tháng tôi gửi tiền về để chùa mang đến những Cô nhi viện, những Nhà nuôi trẻ em khuyết tật, cho các em được thêm manh áo mới, thêm miếng ăn ngon.

Nếu quá thật kiêu này làm điều lành kiêu sau được hưởng thì tôi mong sẽ có một mái gia đình và những đứa con như 3 thằng mà tôi đang baby sit là để rồi, chúng mong giàu có sang trọng gì.

Một hôm cô An mang về một tờ báo xuất bản ở Việt Nam, do người bạn cô mới đi chơi Việt Nam và mang về. Cô An cho tôi bài viết về một bà người Việt sống ở Mỹ có lòng từ tâm, hàng tháng gửi vài ngàn đô về Việt Nam để giúp các trẻ em nghèo.

Cô An chắc lừa:

– Làm điều thiện mà giấu tên, ngu thật. Người ta đâu biết mình là ai, thì hãnh diện với ai đây?

Rồi cô so sánh, nà đùa nà thật:

– Chắc bà này giàu lắm mới chi ra như thế. Mà có giàu hơn tôi được không?

Mỗi ngày nhìn vợ chúng cô An ra đi, lao vào cuộc sống, tôi biết họ kiếm ra rất nhiều tiền, bằng sức lực mình hồi và bằng cái sự khôn ngoan sống ở đời như cô An đã từng hãnh diện khoe với tôi, chị biết không, buôn bán kiếm lời là chuyện dĩ nhiên, ngoài ra phải kiếm thêm, mỗi bill tính tiền ăn của khách đều cộng thu, nhưng tôi đâu có ngu mà khai thật lợi tức của mình với sếp thu, nên hủ hủ tiền lời, tiền thu của người ta trả đều vô túi mình.

Còn tôi, lương tháng 1,200 đô, không kiếm thêm được đô nào như vợ chúng cô ch. Nhưng nếu so sánh giữa tôi và họ ai giàu hơn? Thì ...tôi chứ ai! Vì tôi còn có tiền phân phát cho người khác. Và ai sướng hơn? Thì... cũng tôi

*chứ ai! vì tôi có niềm vui khi đã mang lại niềm vui cho người khác...*

***Nguyễn thị Thanh Dương***